THE SHEPHERD OF ISRAEL

VOL. XIX No. 9 JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department MAY, 1937

MODERN TOWER OF BABEL BUILDERS.

By Rev. Fred W. Haberer, a Gentile Christian Who Loves the Jews

The Roanoke Times (Virginia), published a news item under date of March 13, 1937, telling of a reception given to the Rabbi and Mrs. Israel A. Levine upon the completion of the first year of the Rabbi's leadership of the Beth Israel Synagogue in Roanoke, Va. The Rabbi spoke on the subject, "One year with Beth Israel — In retrospect." The Times states that "During the course of his talk, Rabbi Levine pointed out that, like the builders in the Tower of Babylon (Babel), workers on earth are trying to build heavenward and must reach a mutual understanding with a common language.

We are inclined to agree, in part, at least, with Rabbi Levine. The present attitude of mankind in general is very much like that of the descendants of Noah on the plain of Shinar. This is not surprising for human nature remains unchanged through the ages. "God hath made man upright; but they have sought out many inventions" (Eccl. 7:29). Following always the example of their forefather, Adam, men have rebelled and refused to obey God's commands even though the rebellion brought punishment. God's chosen people, Israel, have been no exception to the rule that "All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way" (Isa. 53:6).

But is it not astonishing that the Rabbi cites, with evident approval, the similarity between the modern attitude and that of the rebellious builders of the Tower of Babel? Surely a leader among God's chosen people, one who is supposed to have a thorough knowledge of the Torah, should be able to teach by means of an example more in keeping with God's will! Can it be possible that the lessons of this same holy Torah, which is read Sabbath after Sabbath in the Synagogue, are lost upon reader and hearer alike?

WHY HAVE A TOWER?

In Genesis 11:1-9, Moses gave us the following record of what actually happened in connection with the attempt to build the Tower of Babel:

> "And the whole earth was of one language, and of one speech. And it came to pass, as they journeyed east, that they found a plain in the land of Shinar; and they dwelt there. And they said one to another, Come, let us make brick, and burn them thoroughly. And they had brick for stone, and slime (bitumen) had they for mortar. And they said, Come, let us build us a city and a tower, whose, top may reach unto heaven; and let us make us a name, lest we be scattered abroad upon the face of the whole earth. And Jehovah came down to see the city and the tower, which the children of men builded. And Jehovah said, Behold, they are one people, and they have all one language; and this is what they begin to do: and now nothing will be withholden from them, which they purpose to do. Come, let us go down, and there confound their language, that they may not understand one another's speech. So Jehovah scattered them abroad from thence upon the face of all the earth: and they left off building the city. Therefore was the name of it called Babel; because Jehovah did there confound the language of all the earth: and from thence did Jehovah scatter them abroad upon the face of all the earth." (R. V.)

The Scriptures tell us that the people who had begun to multiply upon the earth after the flood, came upon an ideal spot in Mesopotamia. In the well-watered, fertile plain of Shinar, lying between the Tigris and Euphrates rivers, they found what seemed to be the most advantageous place for a "city." There was an abundance of fine clay which could be readily burned into bricks for the building of a "tower" whose top should "reach into heaven." "Bitumen" was also present in sufficient quantities to serve as an excellent mortar.

But why the anxious desire for such a lofty tower? "Making a name for oneself" was evidently an ancient urge influencing men long before our modern skyscraper era. But was there not another reason for the extreme height of that tower?

THE FLOOD RECORD AUTHENTIC

Scientists tell us that the earth bears the marks of a great catastrophe. Bones of fish have been discovered high up on the Himalayan mountains. The inspired record says simply, "and all the high mountains that were under the heaven were covered. Fifteen cubits upward did the waters prevail. . . ." (Gen. 7:19,20). It is not hard to explain the presence of fish bones on the highest mountain range on the earth, if they were once under 22½ feet of water.

Those builders were not skeptics concerning the reality of the flood. They were living too near to the actual time of that destructive deluge to doubt the facts. What they did doubt was God's word. It made no difference to them that their parents had passed on to them the promise of God that the earth would never again be destroyed by flood. They would take no chances. They would be prepared! Even so devastating a catastrophe as the deluge, from which only eight persons escaped alive in Noah's ark through God's gracious providence, did not teach a lasting lesson. The flood had come because of man's sin and rebellion against God. The command to Noah and his descendants to "replenish the earth" (Gen. 9:1) received scant consideration from those stout-hearted rebels. They preferred to settle in the plain in Shinar, to build a large city and tower and to make a name for themselves.

The tower was to reach up to heaven. God, who had caused such destruction in the day of their forefather, Noah, could not drown that tower without drowning Himself in His own heaven. Perhaps their reasoning was similar to that. At any rate they began to build. With the slogan, "Lest we be scattered abroad upon the face of the whole earth," they set diligently to work to resist God and to defy Him.

"MAN PROPOSES BUT GOD DISPOSES."

By the simple expedient of confusing their language, God spoiled their plans and "they left off building the city." The very thing they feared and sought to avert happened — "so Jehovah scattered them abroad from thence upon the face of all the earth."

Is it not a cause for wonder that, after so many centuries on this planet, man does not have "a mutual understanding with a common language," which the Rabbi mentioned as so desirable? Attempts at a universal language, as for example, "Esperanto," have failed to gain more than a small group of enthusiasts. Until man is willing to do the will of God what else can he expect but the confusion of tongues? "God confounded their language" to stay their rebellion, and difference of language is still one of the strongest barriers in the way of "mutual understanding" between the nations of today.

THE TOWER OF BABEL MODERNIZED

Rabbi Levine said, "Like the builders in the Tower of Babylon (Babel), workers on earth are trying to build

Entered as second class matter April 4, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

heavenward and must reach a mutual understanding with a common language." Yes, in many respects, modern man is like those ancient men. He still builds — but not to honor God. He seeks a "name for himself." He still strives to thwart the will of God instead of endeavoring to obey his creator.

Can we not find a better example for our modern civilization to follow than that of Babel? Does the Rabbi hope that modern men can, by their own efforts, arrive at "mutual understanding with a common language" and by those means reverse the record of Babel?

No, our own efforts are doomed to failure. To obey God, is to "build heavenward." As Samuel the Prophet told King Saul, "to obey is better than sacrifice. . . ." (I Sam. 15:22). God told Israel on Mt. Sinai:

> "Now, therefore, if ye will obey my voice indeed, and keep my covenant, then ye shall be mine own possession from among all peoples: for all the earth is mine; and ye shall be unto me a kingdom of priests and a holy nation" (Ex. 19:5,6. R. V.).

God-likeness is not accidental nor is it an inherited characteristic nor a natural attainment. Our inheritance is from Adam — a sinful, fallen nature. Even Israel, God's Chosen People, having the Law and the Prophets of Jehovah, failed to reach the goal of "holiness unto the Lord."

SATAN'S PROJECT

That Satan was back of the unsuccessful effort to build the Tower of Babel is quite evident. In the Garden of Eden he tempted Eve to disobey God, assuring her that by so doing she would become god-like; saying, "Ye shall not surely die: for God doth know that in the day ye eat thereof, then your eyes shall be opened, and ye shall be as God. . . ." (Gen. 3:4-6. R. V.)

The builders on the plain of Shinar aspired to attain to the heights of heaven but they failed because they tried to "build heavenward" by rebellion and disobedience and in pride. God desired that the human race should develop holy god-like characters but that is only possible by obedience. He gave Adam and Eve only one test. They failed and mankind has continued to fail all down through the ages.

That is why it was necessary for the Messiah to come into the world. He defeated Satan at every point where Adam and Eve had failed. He was "tempted in all points like as we are yet without sin." (Heb. 4:15). So he could bear our sin in our stead, as the sacrifices commanded in the Law of Moses atoned for the sins of Israel. Those animal sacrifices could never fully pay the penalty for the sin of man but "the Lord hath laid on him (Messiah who was 'wounded for our transgressions') the iniquity of us all" (Isa. 53:6).

REBELLION BRINGS DISPERSION

Rebellion against God caused the dispersion and confusing of tongues at Babel. Moses warned Israel that rebellion would be followed by dispersion among the nations of the earth saying:

> "If thou wilt not observe to do all the words of this law that are written in this book . . . . . . the Lord shall scatter thee among all people from the one end of the earth even unto the other." (Deut. 28:58,64).

For almost nineteen centuries Israel has been in dispersion (Galoth) among the Gentile nations of the world.

The Psalmist warned, "The stone which the builders rejected is become the head of the corner. This is from Jehovah: it is marvelous in our eyes" (Psalm 118:22, 23 R. V.). Yet down through the centuries Israel has sought to build a religion, Judaism, which would be a "tower reaching up to heaven." But Israel has rejected the cornerstone of true religion, chosen of God.

Nineteen hundred years ago a Rabbi in Jerusalem said to the Jews of His day, "And whosoever shall fall on this stone shall be broken" (Matt. 21:44). He also warned them, "Behold your house is left unto you desolate: and I say unto you, Ye shall not see me until ye shall say, Blessed is he that cometh in the name of the Lord" (Lk. 13:35. R. V.).

For His daring challenge to those "builders," Jesus the Messiah was hung on a cross. For their rejection of Him who is the "cornerstone", Israel has been dispersed in confusion all over the earth. Can there be any picture of "desolation" more poignant than that of pious orthodox Jews weeping at the "wailing wall" while hostile Arabs cut them down?

THE WAY BACK

When Moses warned Israel of the sufferings which would most surely follow their rebellion against God and of the world-wide dispersion for their sins, he also pointed out the remedy for their situation:

> "But from thence ye shall seek Jehovah thy God and thou shalt find Him when thou searchest after Him with all thy heart and with all thy soul. When thou art in tribulation and all these things are come upon thee, in the latter days thou shalt return to Jehovah thy God and hearken unto His voice: for Jehovah thy God is a merciful God; he will not fail thee, neither destroy thee, nor forget the covenant of thy fathers which He sware unto them." (Deut. 4:29-31. R. V.).

If you are in "tribulation, dispersed among the nations," suffering and tired of it all, then now is the time for YOU to seek God "with all your heart and with all your soul and you will surely find HIM." God has "not failed" nor has He "forgotten His covenant." The way to "build heavenward", the way back to God, is not marked by continued rebellion but by the obedience of faith.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

HEADQUARTERS BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton Street

Brooklyn, N. Y.

Copies of The Shepherd of Israel may be obtained at the following stations:-

Brooklyn, N. Y.
27 Throop Avenue
REV. LEOPOLD COHN

Chicago, Ill.
316 Stanley Pl.
Rev. SOLOMON BIRNBAUM

Pittsburgh, Pa.
1603 Centre Avenue
Rev. JOHN SOLOMON, Missionary

Philadelphia, Pa.
535 Spruce Street
Mr. HARRY BURGEN, Missionary

Columbus, Ohio
1039 E. Broad Street
Rev. OSCAR WAGO

Los Angeles, Calif.
2005 Brooklyn Ave.
Rev. E. ZIMMERMAN

Sidney, Australia
145 Commonwealth Street
Rev. G. E. ARDILL

Warsaw, Poland
Targowa, 15. M. 4.
Rev. MOSES GITLIN, Missionary

Jerusalem, Palestine
Gospel Gate, Russian Compound
Rev. FRANK L. BOOTHBY, Missionary

Paris, France
123, Avenue du Maine
Rev. HENRI VINCENT

ישוע המשיח. ווען אידען זאָלען איהם נור וועלען מקבל זיין אַלס זייער משיח. און דער אמת איז, אַז דורך ישוע זענען מיר טאַקע ריין געוואָרען פון זינד.

* * *

עס איז אַ מנהג בכל תפוצות ישראל אויף־צו־זיין די נאַכט פון שבועות און זאָגען תיקון ליל שבועות. מ'פלעגט אונז אויך איינרעדען אַז אין יענע נאַכט שפּאַלט זיך דער הימעל. מיר ווילען דאָ פרעגען אונזערע ווערטהע לעזער, פאַרוואָס און פון ווען האָט זיך דיעזער מנהג אָנגעהויבען ביי אידען? וואָס איז די אורזאַך דערפון? איהר ווייסט נישט — טאָ הערט.

אין (ברית חדשה) מפעלות השליחים קאַפּיטעל ב, לייענען מיר: "ווען די זיבען וואָכען זענען פאַראיבער האָבען זיך די גלויביגע אין ישוע המשיח פערזאַמעלט אַם פונפציגסטען טאָג, אום שבועות, זיי האָבען געזונגען שירות ותשבחות און מתפלל געווען בשם ישוע המשיח. פלוצים איז געקומען אַ גרויסער רעש פון הימעל אַזוי ווי דאָס קול פון אַ שטורמווינד און זיי זענען אָנגעפילט געוואָרען מיט'ן רוח הקודש און האָבען אָנגעהויבען צו רעדען מיט פערשיעדענע שפּראַכען; אַלע אידען פון ירושלים וואָס האָבען גערעדט פרעמדע לשונות ווייל זיי זענען געקומען פון פרעמד שפּרעכענדע לענדער, האָבען פערשטאַנען וואָס די תלמידים האָבען גערעדט, און האָבען זיך שטאַרק דעריבער פערוואונדערט. איינער פון די תלמידים, שמעון פּעטרוס, האָט צו זיי אַ הארציגע דרשה געהאַלטען און זיי ערקלעהרט פון הייליגען תנ"ך אַז ישוע המשיח איז דער איינציגער גואל צדק פאַר אַלע, פאַר אידען און נישט־אידען. אין יענעם טאָג זענען דריי טויזענט אידען באַקעהרט געוואָרען צו דער אמונה אין ישוע המשיח".

ווי עס ציינגט זיך האָט יענער שבועות ביי נאַכט, ווען די תלמידים פון ישוע זענען וואַך געווען, אַ גרויסען איינפלוס געהאַט אויף אידען אין אַלע פאַלגענדע יאָהרען, אַזוי, אַז אידען זענע נאָך עד היום וואַך יעדען שבועות נאַכט זאָגענדיג תיקון און תהלים. מ'וואַרט, דער הימעל זאָל זיך ווידער עפענען און אַנשטאַט דעם "ארור" זאָל אַרונטער קומען פון הימעל נאָטס ברכות.

האָט זיך דער הימעל שוין אַמאָל אין אייער לעבען געשפּאַלטען? יענע שבועות נאַכט ווען די תלמידים זענען צוזאַם געווען האָט זיך דער הימעל טאַקע יאָ געעפענט און דער רוח הקודש איז איבער זיי אַרונטער געקומען. זייט דאַמאָלס אָבער איז דער הימעל געבליבען צו־געשלאָסען אַזוי ווי גאָט זאָגט: "כי אם עונותיכם היו מבדילים בינכם לבין אלהיכם וחטאתיכם הסתרו פנים מכם משמוע". (ישעיה נ"ט) אַזוי לאַנג ווי אידען האָבען קיין כפרת עון לויט גאָטס וואָרט, הענגט נאָך אַלץ דער "ארור" איבער'ן זינדער. גאָט הערט נישט זייערע תפלות (ישעיה א, 15) ער נעמט נישט אָן דאָס פאַסטען (ישעיה נ"ח, 4) די הימלען זענען פאַרשלאָסען און וועלען זיך ערשט דאַן עפענען ווען מיר וועלען באַנוצען דעם געהעריגען שליסעל צו די שערי שמים, נעמליך דורך אמונה אין קרבן פון ישוע המשיח;

ביז דאַמאָלס וועט ביי אידען שבועות תמיד זיין ווי אַ "שטילע חתונה".

* * *

פון שבועות נעמט עס אַ היבשע צייט ביז'ן נעכסטען פרעהליכען יו"ט. סכות, וועלכער ענטהאַלט אין זיך שמחת תורה. עס פרעגט זיך פאַרוואָס זענען אידען אַזוי אויפגעלעגט אין יענעם יו"ט? עס קאָן נישט זיין דערפאַר ווייל אידען האָבען אויסגעלייענט די סדרות פון דער גאַנצער תורה און זיי זענען מסיים אום שמחת תורה די לעצטע סדרה, ווייל:

ערשטענס האָט דאָס נור דער בעל קורא געלייענט דאָרט אין שוהל. דער איד בכלל איז אודאי נישט יוצא מיט דעם וואָס דער בעל קורא לייענט... און צווייטענס, וואָס פאַרשטעהען דען אידען גאָר פון דער תורה ווען זיי זאָלען אפילו אַליין לייענען? און דריטענס: איז דאָך לייענען אַליין נישט גענוג, ווייל עס הייסט דאָך "ללמוד וללמד לשמור ולעשות". איהר הערט, אויך טהון, ד"ה, האַלטען די תורה. איז דאָך די פראַגע, וואָסאַרא שמחה איז אויפ'ן איד אום שמחת תורה?

מיר קאָנען אָבער דאָס פאַרשטיין לויט די סמנים ווי די ימים טובים זענען איינגעפיהרט. יענע שמחה וואָס אידען האָבען מיט דער תורה אום שמחת תורה איז נישט אַ הלכה למשה מסיני נייערט לומדים און אַמאָליגע פיהרערס פון אידען האָבען דאָס איינגעפיהרט נאָך משנים קדמניות אָן און זיי האָבען געהאַט אַ כונה דערביי, נעמליך, זיי האָבען גוט געוואוסט אַז יום כפור וואָס ווידערהאָלט זיך יעדעס יאָהר איז נור אַ פאַרבילד איבער דעם גרויסען קרבן פון ישוע המשיח. זיי, די לומדים האָבען געוואוסט אַז די קרבנות וואָס מ'האָט געברענגט אום יום כפור זענען נישט געווען בשלמות ווייל מ'האָט דאָך בעדאַרפט ברענגען יעדען יום כפור אויפ'ס ניי אַזאַ קרבן. האָבען זיך יענע לומדים, מאמינים בישוע המשיח שטאַרק געפרייט צו זעהן אַז די אַלע קרבנות זענען נור אַ פאַרבילד אויפ'ן קרבן המשיח וואָס האָט בעדאַרפט איינמאָל פאַר אַלע מאָל געקוילעט ווערען פאַר אונזערע זינד און דערמיט זאָלען מיר האָבען אַ תיקון אויף די חטאים וואָס מ'זעמיר בעגאַנגען נישט האַלטענדיג די הייליגע תורה. אָט דאָס האָבען יענע לומדים געזעהן און זיי האָבען אַ גרויסע שמחה געהאַט אום שמחת תורה, כלומרשט מיט דער תורה, אָבער דער עיקר איז געווען ישוע המשיח וואָס איז דער תכלית פון דער תורה. אויף ווען דער יום כפור איז מרמז.

יענע לומדים האָבען אויך קיין טעות געהאַט ווייל די שמחה אין ישוע המשיח איז די גרעסטע פון אַלע שמחות. גאָט זאָגט אין זכריה ט, 9: "גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע", ד"ה, פרייע דיך זעהר דו בת ציון... דיין מלך המשיח קומט צו דיר, ער איז אַ צדיק און אַ העלפער. יאָ, ער, דער הייליגער משיח העלפט אונז אויך פטור ווערען פון דעם "ארור" וואָס הענגט איבער מענשען ווייל מ'האַלט נישט גאָטס תורה.

און ווייל סכות קומט תיכף נאָך יום כפור, וואָס איז אַ פאַרבילד פון ישוע המשיח, דורך וועם מיר האָבען אָן אמת'ן יום כפור, האָבען די מנהיגים און לומדים איינגעפיהרט דעם שמחת תורה, דאַגעגען אָבער שבועות, איז דאָך פאַר יום כפור און האָט נישט די אויסזיכט פון יום כפור, איז טאַקע די שמחה אום שבועות נישט פאָלקאָמען.

הלואי זאָל דיעזער יום טוב שבועות זיין פאַר כל ישראל אַ יום טוב פון גילה רינה דיצה וחדוה אין ישוע המשיח וואָס איז דער מקור פון שמחה, אַזוי ווי ער האָט געזאָגט אין יוחנן ט"ו: את הדברים האלה דברתי אליכם לבעבור תהיה שמחתי עליכם ושמחתכם תמלא נפשכם".

אונזערע מיסיאָנען

און אַנדערע סטיישאַנס וואו איהר קאָנט באַקומען אונזער מאָנאַטס־בלאַט "רעה ישראל" גראַט'ס:

ברוקלין, נ. י.
רעוו. לעאָפּאָלד קאָהן
27 טרופּ עוועניו

פילאַדעלפיאַ, פּאַ.
מר' האַררי בוירנען
535 ספּרוס סטריט

פּיטסבורג, פּאַ.
רעוו. דזשאָן סאָלאָמאָן
1603 סענטראַל עוועניו

שיקאַגאָ, איליגאָי
רעוו. סאָלאָמאָן בירנבאום
316 סטענלי פּלייס

לאָס אַנגעלעס, קאַליפ.
רעוו. ע. ציממערמאַן
2005 ברוקלין עוועניו

קאָלומבוס, אָהייאָ
רעוו. אָסקאַר וואַגאַ
1039 איסט בראָאַד סטריט

סידני, אַוסטראַליען
רעוו. ג. ע. אַרדיל
145 קאָמאָנוועלטה סטריט

וואַרשע, פּוילען
רעוו. משה ניטלין
טאַרגאָוואַ 15, מ. 4.

ירושלים, פּאַלעסטינאַ
נאַספּעל גייט, רוסישער קאָמפּאַונד
רעוו. פרענק בוטהביי

פּאַריז, פראַנקרייך
רעוו. הענרי ווינסענט
123 דאָ־מעין עוו.

בית שר שלום

קאָרנער טרופּ עוו. און וואָלטאָן סטריט

קומט צו אונזערע פערזאַמלונגען

פרייטאַג נאַכט, 8 אוהר...פיר מענער און פרויען

זאָנטאַג נאַכט, 8 אוהר..............טעסטימאָניאַל

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רעה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

VOL. XIX No. 9 | Rev. LEOPOLD COHN, Editor | MAY, 1937

שבועות'דיגע געדאַנקען

אַט וועלען מיר אידען באלד פייערען דעם שעהנעם יום טוב שבועות, וואָס קומט אימער אין רעכטען גאַנג פון פריהלינג. עס זענען פאראַן פיעלע זאכען אָנגעשריבען אין ספרים וועגען דעם יום טוב שבועות, נור דער צענטער-פונקט דערפון איז "מתן תורה". אין יענעם טאָג, דעם זעקסטען טאָג פון חודש סיון, האָט גאָט געגעבען צו אידען דורך משה רבינו די הייליגע תורה אויפ'ן בארג סיני. דערפאר פרייען זיך אידען און פייערן דיעזען יו"ט אלס א חג, אלס א זמן מתן תורתינו.

דאָך, זעהט זיך זעהר שטארק בולט ארויס, די נישט געהויבענע פרעהליכקייט ביי אידען ווען דיזער יו"ט קומט אָן. עס פעהלט עפּעס צו א פאָלקאָמענער שמחה ווי למשל ווען אידען האָבען שמחת תורה. שבועות איז מען נישט אזוי פרעהליך און עס זעהט עפּעס אויס ווי א "שטילע חתונה". פארוואָס דאָס איז אזוי, וועט אפשר ניט יעדער איד קענען ערקלעהרען אָבער די הייליגע שריפט האָט זעהר א גוטע ער-קלעהרונג דרויף.

אין ברית חרשה, (וועלכעס איז לויט פיעלע דורכדרינגענדע און באשטימטע אבערצייגונגען אזוי אמת און הייליג ווי דאָס תנ"ך) לעזען מיר: "די תורה איז געגעבען געוואָרען דורך משה'ן אָבער דער חסד און דער אמת איז געקומען דורך ישוע המשיח". (יוחנן א, 17) אָט דיעזער פסוק עקספּליצירט פאר-וואָס שבועות איז עפּעס נישט אזוי פרעהליך ווי למשל אום שמחת תורה. ווען מ'פארטיעפט זיך אביסעל אין דער זאך פון מתן תורה געפינט מען באלד אז דער גאנצער תוך און סובסטאנץ דערפון איז "ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם". (דברים כ"ז, 26) ד"ה, פארפלוכט איז דער וואָס האלט נישט די געבאָטען פון דער הייליגער תורה זיי צו טהון.

דאָס געוויסען אָדער דאָס אונטער געוויסען (ווי די פּסיכיאטריקס אונטערשיידען) איז ביים איד זעהר פארזאָרגט און פאר'צרה'ט, בכן, מ'האָמיר טאקע מקבל געווען די תורה און עס איז טאקע געווען א גרויסע זכיה צו בעקומען אזא טייערע מתנה פון גאָט ב"ה, דאָך איז די נשמה ניט זעהר אויפגעלעבט אום שבועות, פארוואָס, ווייל דער איד האָט אין אינערליכען באוואוסטזיין מורא, פאר'ן שרעקליכען "ארור" וואָס איז א פועל יוצא פון נישט האלטען די תורה וואָס גאָט האָט אונז געגעבען, און אָט דאָס שטערט די שמחה אום שבועות וואָס וואָלט דוקא יאָ בעדארפט זיין פרעהליך.

דער קאלטער ווינט וואָס בלאָזט פון "ארור" און די פארבאָרגענע מורא פאר'ן שרעקליכען פלוך פון גאָט, האָט אויך קאָנטראָלירט די הערצער פון אונ-זערע גרויסע "אמוראים", ווי צב"ש ר' אחא בר יעקב און ר' אבדימי בר חסא. מיר געפינען דעם פאָלגענדען מאמר אין מסכת שבת דף פ"ח, אויפ'ן פסוק "ויתיצבו בתחתית ההר" (שמות י"ט) ד"ה, אז כל הקהל וואָס איז געקומען צום בארג סיני מקבל צו זיין די תורה האָבען זיך אלע ארומגע-שטעלט ארום דעם בארג אונטען. שטעלען זיך די אמוראים ווי געוועהנליך און פרעגען, צו וואָס האָט אונז די תורה בעדארפט ערצעהלען אז אידען האָבען זיך ארומגעשטעלט "בתחתית ההר", אונטער'ן בארג? זאָגען זיי דאָרט — "מלמד, שכפה עליהם הקב"ה את ההר כגגית ואמר להם, אם אתם מקבלים התורה מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם". ד"ה, די ווערטער "בתחתית ההר" מיינען, אז גאָט האָט איבערגעבויגען דעם בארג אויף אידען און האָט זיי געזאָגט, ווילט איהר מקבל זיין די תורה איז גוט, ווען נישט וועט דאָרט אונטער'ן בארג זיין אייער קבר. דרויף זאָגט דאָרט ר' אחא בר' יעקב, "מכאן מודעה רבה לאוריתא", ד"ה, ווייל גאָט האָט געוואָלט דעם בארג ארויפוואַרפען אויף אידען האָט ער זיי דערמיט געצוואונגען אָנצונעמען די תורה, וועלען אידען האָבען אַן אויסרייד פאר גאָט, באשר, אפילו זיי האָבען חלילה עובר געווען אויף די תורה קומט זיי אויך קיין שטראָף דאפיר, ווייל זיי האָבען נישט מקבל געווען די תורה מיט זייער גוטען ווילען נייערט אויס צוואנג.

דאָרט זעהען מיר קלאָר אז אונזערע חכמים האָבען זיך געפיהלט ווי א פויגעל אין א נעץ. זיי האָבען אָבער שפּעקולירט און אויסשפּעקולירט בכן, אונזערע עלטערן האָבען טאקע מקבל געווען די תורה און דער "ארור" איז טאקע געווען ווי א ביין אין האלז, דאָך כדי דערפון ארויס צו קריכען האָבען זיי עס פערשלייערט מיט יענעם "מכאן מודעא רבה לאוריתא", אבי ארויסצוקריכען דערפון.

דאָ זעהען מיר אז אויך אונזערע חכמים האָבען זיך געפיהלט זעהר פאר'צרה'ט וועגען יענעם ארור וואָס האָט געהאנגען איבער אידען צוליעב מתן תורה וואָס אידען האָבען נישט געהאלטען און קאָנען קיינ-מאָל נישט האלטען. דערפאר איז אויך ער היום דער שבועות עפּעס אזוי ווי א "שטילע חתונה", עס איז קיין צו-גרויסע שמחה דערביי, ווייל דער ארור האָט זיך געלעגט ביים איד אין דער לענג און אין דער ברייט. די פראגע איז אָבער וואָס איז פאָרט צו טהון כדי פטור צו ווערען פון ארור און יאָ האָבען א שמחה אין לעבען? איז די אנטוואָרט: "דער חסד און דער אמת איז געקומען דורך ישוע המשיח", ישוע המשיח האָט אונז פון יענעם ארור ארויסגע-נומען ווייל דער ארור און די קללה איז ארויפגע-האנגען געוואָרען מיט ישוע המשיח דאָרט אויפ'ן צלב אזוי ווי עס הייסט "כי קללת אלהים תלוי". (דברים כ"א, 23).

גאָט ב"ה האָט נישט געוואָלט אז אידען זאָלען תמיד בלייבען אונטער יענעם ארור האָט ער ערלויבט אז ישוע המשיח זאָל אויף זיך נעמען די זינד פון יעדען וואָס וועט גלויבען און אָננעמען דאָס קרבן המשיח, און ווען די זינד וועט ארונטער גענומען ווערען וועט במילא אויך דער ארור, וואָס איז די רעזולטאט פון זינד, פון אונז ארונטער גענומען ווערען.

ישוע המשיח איז דערפאר אויפגעהאנגען גע-וואָרען אויפ'ן צלב וואָס איז געווען דער גרויזאמס-טער טויט וואָס די רוימער האָבען אויסגעקלעהרט. אין זייערע הענד האָבען די סנהדרין איבערגעגעבען ישוע המשיח און זיי, די רוימער, האָבען איהם פאר-אורטיילט צו דער תליה. אזוינאָך קאָנען מיר פאר-שטעהן דעם "קללת אלהים תלוי".

אויבשוין אונזערע חכמים האָבען אונז צו פאר-שטעהן געגעבען אז "קללת" מיינט, שאנדע, אָדער לעסטערונג, בכן, מ'דארף נישט לאָזען איינעם הענגען ווייל דאָס איז א לעסטערונג און א שאנדע פאר גאָט, דאָך איז "קללת" אויך געמיינט די קללה, די קללה וואָס גאָט האָט פּראָקלאמירט איבער יעדען וואָס וועט נישט האלטען גאָטס מצוות, אָט יענער ארור זאָל אויפגעהאנגען ווערען, און טאקע דאמאָלס ווען דער ארור איז אויפגעהאנגען געוואָרען מיט ישוע המשיח אויפ'ן צלב, דאמאָלס זענען מיר דורך אמונה אין איהם פריי געוואָרען פון דעם פלוך פון גאָט.

אָט דאָס מיינט "אז דער חסד און דער אמת איז דורך ישוע המשיח געקומען. דאָס איז דער גרעסטער חסד וואָס גאָט ב"ה האָט געטאָן מיט אידען אין

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Mission to the Jews, 27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.
Entered as second class matter April 4, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.